

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 302/2024-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpených advokátom Mgr. Martinom Jankovičom, Železničná 257/19, Revúca, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 20Ek/2390/2021 z 30. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. júla 2024 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať im náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľom ako povinným sa na okresnom súde vedie exekučné konanie pre vymoženie sumy vo výške 16 857,02 eur s príslušenstvom, na základe exekučného titulu – zmenkového platobného rozkazu, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 22. apríla 2010 (ďalej len „exekučný titul“). Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie 18. júna 2021 v lehote jedného roka od ukončenia starej exekúcie v zmysle ustanovení zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o ukončení niektorých exekučných konaní“ alebo „ZoUNEK“).

3. Sťažovatelia podali návrh na zastavenie exekúcie, v ktorom vyjadrili nesúhlas s vedením exekúcie a vzniesli námietku premlčania vo vzťahu k celému vymáhanému nároku. Tvrdili, že oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie oneskorene, pretože uplynula doba 1 roka znamenajúca spočítvanie premlčacej doby podľa § 9 ods. 2 ZoUNEK. Citovali tiež § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorý rieši problematiku tzv. absolútnej objektívnej premlčacej doby, ktorá uplynie bez ohľadu na plynutie iných premlčacích dôb nezávisle od vedenia akýchkoľvek súdnych či iných konaní. Podľa ich názoru doba 10 rokov uplynula 4. marca 2020, teda po uplynutí 10 rokov od vydania exekučného titulu v danej veci, a preto bolo neprípustné vedenie exekúcie pre vymáhanie pohľadávky vyplývajúcej z tohto exekučného titulu.

4. Okresný súd zamietol návrh povinných uznesením sp. zn. 20Ek/2390/2021 z 1. augusta 2023 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“). Proti tomuto rozhodnutiu sťažovatelia podali sťažnosť, ktorú sudca okresného súdu zamietol napadnutým uznesením. V dôvodoch rozhodnutia v podstatnom uviedol, že ide o exekúciu, ktorá sa začala podaním opätovného návrhu na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor vydal upovedomenie o zastavení exekúcie 26. júna 2020 a 4. augusta 2020 ho doručil exekučnému súdu. Oprávnený podal opätovný návrh na vykonanie exekúcie 18. júna 2021, t. j. včas. Relevantným ustanovením upravujúcim plynutie premlčacej doby sa stal § 9 ods. 2 ZoUNEK, ktorý poskytuje oprávnenému výhodu v tom, že mu umožňuje opätovným podaním návrhu na výkon rozhodnutia (do 1 roka od ukončenia exekučného konania zastaveného podľa ZoUNEK) odvrátiť námietku premlčania. Ustanovenie § 408 Obchodného zákonníka o premlčaní je právnou normou všeobecnou vo vzťahu k § 9 ods. 2 ZoUNEK, ktorá pre všetky premlčacie doby (či už podľa Občianskeho, alebo Obchodného zákonníka, či iných právnych predpisov) zaviedla právne záväzné pravidlo, podľa ktorého sa pohľadávka vymáhaná v starej exekúcii nepremľí skôr, ako uplynie jeden rok.

II.

Argumentácia sťažovateľov

5. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú:

- a) nedostatočné, nepreskúmateľné, arbitrárne a vzájomne rozporuplné odôvodnenie napadnutého uznesenia,
- b) aplikáciu ustanovení právnych predpisov, ktorá sa na danú problematiku nevzťahuje, resp. nemá podstatný význam,
- c) porušenie zásady kontradiktórnosti a rovnosti zbraní v exekučnom konaní.

6. Sťažovatelia tvrdia, že okresný súd sa nevysporiadal s ich argumentáciou, v ktorej poukázali na § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka upravujúci tzv. absolútnu objektívnu premlčaciu dobu. Z prvých slov právnej normy („*Bez ohľadu na iné ustanovenia tohto zákona sa skončí premlčacia doba najneskôr po uplynutí 10 rokov odo dňa, keď začala po prvý raz plynúť.*“) vyplýva, že § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka je *lex specialis* k § 402 Obchodného zákonníka, a teda vylučuje aplikáciu § 402 Obchodného zákonníka. Odkazujú na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 20Cdo/2613/2007 z 30. júna 2009, z ktorého obsahu vyplýva, že skôr vedené konania o výkon rozhodnutia (exekúcie), ktoré nevedli k vynúteniu uloženej povinnosti, nemôžu predĺžiť všeobecnú 10-ročnú premlčaciu dobu.

7. Podľa názoru sťažovateľov Obchodný zákonník upravuje otázku premlčania komplexným spôsobom, pričom § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka výslovne vylučuje aplikáciu § 402 až § 407

Obchodného zákonníka. Premlčacia doba končí aj bez ohľadu na prípad, keď by inak došlo k predĺženiu premlčacej doby, a to aj zo zákona [t. j. aj podľa ZoUNEK, ktorý nadobudol účinnosť až 1. januára 2020, a navyše z hľadiska zákazu retroaktivity nemôže byť vykladaný v neprospech povinných, keďže jednak ešte nebol účinný v čase splatnosti pohľadávky (30. októbra 2009) a jednak nebol účinný ani v čase uplynutia 10-ročnej premlčacej doby k 30. októbru 2019]. Na plynutie premlčacej doby podľa § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka nemá vplyv podanie návrhu na vykonanie exekúcie, keďže s návrhom na vykonanie exekúcie nie je spojené spočítanie premlčacej doby. Premlčacia doba je 10-ročná a plynie odo dňa, keď začala po prvý raz plynúť (od splatnosti záväzku). V danom prípade je potrebné považovať za deň, keď začala premlčacia doba po prvý raz plynúť, 30. október 2009, keď sa stala splatnou pohľadávka oprávneného voči dlžníkom z úverovej zmluvy v celom rozsahu. Premlčacia doba tak uplynula 30. októbra 2019, a to bez ohľadu na iné ustanovenia zákona.

8. Sťažovatelia poukazujú na odôvodnenie napadnutého uznesenia, v ktorom sudca nelogicky a v rozpore s uznesením vyššieho súdneho úradníka aplikoval na daný skutkový stav ustanovenia Občianskeho zákonníka, konkrétne § 110 ods. 1 a § 112 Občianskeho zákonníka. Pritom úprava v obchodnoprávných vzťahoch má komplexnú, osobitnú právnu úpravu a aj v prípade vzniesenia námietky premlčania je potrebné aplikovať v danej veci výhradne ustanovenia Obchodného zákonníka. Tiež poukazujú na to, že ustanovenia ZoUNEKu boli v danej veci aplikované nadbytočne. Premlčacia doba uplynula 30. októbra 2019, a to bez ohľadu na iné ustanovenia zákona. Preto ak v tzv. starej exekúcii vydával súdny exekútor 26. júna 2020 upovedomenie o zastavení starej exekúcie, konal tak už po 30. októbri 2019, teda po uplynutí 10-ročnej objektívnej premlčacej doby, a bolo tak bez právneho významu aplikovať v tejto veci § 9 ods. 2 ZoUNEK o predĺžení premlčacej doby ešte o jeden rok. O tom by bolo možné uvažovať iba vtedy, ak by objektívna 10-ročná premlčacia doba spadala do tohto obdobia ochrannej doby dodatočného jedného roka.

9. Napokon, pokiaľ ide o porušenie zásady kontradiktórnosti konania, sťažovatelia uvádzajú, že už v sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka napádali, že im exekučný súd nedoručil na vedomie vyjadrenia oprávneného k ich návrhu na zastavenie exekúcie, a tak sa s nimi nemali možnosť oboznámiť. Okresný súd v reakcii na túto námietku s poukazom na § 200 Exekučného poriadku uviedol, že takúto povinnosť ani nemal. Avšak v rámci zachovania rovnosti v konaní bolo povinnosťou exekučného súdu pred svojím rozhodnutím zaslať vyjadrenie oprávneného povinným aspoň na vedomie. Túto povinnosť mal možnosť zhojiť aj sudca exekučného súdu, ktorý preskúmaval uznesenie vyššieho súdneho úradníka, avšak aj ten túto povinnosť ignoroval.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľov napadnutým uznesením, ktoré považujú za nesprávne. Nesúhlasia s právnym posúdením ich vecí, predostierajú vlastný pohľad na vec a totožnú argumentáciu uplatnenú v exekučnom konaní.

11. Na základe doterajšej judikatúry ústavného súdu je potrebné konštatovať, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej

exekúcie. Aj vo výkone rozhodnutia alebo v súdnej exekúcii sa musí každému zaručiť prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle už uvedeného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie, a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil. Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby účastníkom exekučného konania zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností (m. m. III. ÚS 378/2018).

12. Vzhľadom na podstatu argumentácie sťažovateľov je potrebné tiež pripomenúť, že ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

13. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

14. Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že nezistil v dôvodoch napadnutého uznesenia takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup okresného súdu nemajúci oporu v právnej úprave relevantnej v danej veci.

15. Kľúčovou námietkou, s ktorou sa sťažovatelia ako povinní obracajú na ústavný súd, je posúdenie námietky premlčania, ktorou sa okresný súd zaoberal v súvislosti s ich návrhom na zastavenie exekúcie. Nesúhlasia s aplikáciou Občianskeho zákonníka a špeciálneho zákona o ukončení niektorých exekučných konaní. Sú presvedčení o tom, že v danej veci bolo na mieste aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka s tým záverom, že uplynula tzv. absolútna objektívna premlčacia lehota podľa § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka a nárok oprávneného je premlčaný.

16. V prvom rade je potrebné uviesť, že okresný súd považoval za preukázané, že v danom prípade ide o vymáhanie nároku z obchodnoprávneho vzťahu, a žiaden z účastníkov konania tento fakt nenamietol. Vyšší súdny úradník v rozhodnutí konštatoval, že Obchodný zákonník má osobitnú úpravu plynutia premlčacej lehoty a túto na vec i aplikoval. Ústavný súd preto musí prisvedčiť

sťažovateľom, že vyznieva nepochopiteľne a rozporuplne, ak okresný súd v napadnutom uznesení spomenul § 110 a § 112 Občianskeho zákonníka a aplikoval ich na daný skutkový stav a vzápätí sa venoval právnej úprave premlčania vyplývajúcej z Obchodného zákonníka. Napriek evidentnej zmätočnosti nepovažuje tento nedostatok za spôsobilý spochybniť ústavnoprávnu udržateľnosť napadnutého uznesenia, keďže ani jeho prípadné odstránenie (uvedeného odseku z napadnutého uznesenia) by nemohlo viesť k inému výsledku vo veci (m. m I. ÚS 68/2022, I. ÚS 12/2022, I. ÚS 536/2024).

17. Ako už bolo uvedené, problematiku premlčania práva právoplatne priznaného súdom alebo rozhodcovským súdom, prípadne schváleným zmiernom je možné riešiť na základe Obchodného zákonníka, a preto nie je potrebné ani možné použiť § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Absolútna premlčacia doba je upravená v § 408 Obchodného zákonníka, ktoré stanovuje, že bez ohľadu na iné ustanovenia Obchodného zákonníka sa premlčacia doba skončí najneskôr po uplynutí 10 rokov odo dňa, keď začala po prvý raz plynúť. Premlčacia doba, ktorá prestala plynúť a nie je ustanovené, že by jej plynutie pokračovalo, sa nemôže pre právo priznané rozhodnutím súdu alebo rozhodcovského orgánu skončiť skôr ako uplynutím uvedenej obmedzujúcej doby desať rokov. Ide o všeobecné obmedzenie premlčacej doby, s ktorým sa môžeme stretnúť len v obchodnoprávných vzťahoch. Navyše, ide o kogentné ustanovenie, od ktorého sa účastníci obchodnoprávných vzťahov nemôžu odchyliť dohodou. Akonáhle teda uplynie 10 rokov od okamihu, keď začala premlčacia doba nároku prvýkrát plynúť, môže si dlžník úspešne v konaní uplatniť námietku premlčania, a to bez ohľadu na to, že počas plynutia tejto premlčacej doby nastali skutočnosti, ktoré mali za následok pretrhnutie či spočívanie premlčacej doby.

18. Absolútna premlčacia doba sa však neuplatní len v súdnom či rozhodcovskom konaní, ale aj pri výkone rozhodnutia – v exekučnom konaní. Návrh na vykonanie exekúcie je totiž rovnako nevyhnutné podať do 10 rokov, od kedy začala premlčacia doba nároku prvýkrát plynúť, inak nebude možné súdne rozhodnutie, ktorým bol tento nárok priznaný, vykonať. Z tohto pravidla existujú dve výnimky, a to a) ak rozhodnutie, ktorým bol nárok priznaný, nadobudlo právoplatnosť v lehote kratšej ako 3 mesiace pred uplynutím absolútnej premlčacej doby, b) ak rozhodnutie, ktorým bol nárok priznaný, nadobudlo právoplatnosť po uplynutí absolútnej premlčacej doby. V takýchto prípadoch je možné rozhodnutie vykonať, len ak bol návrh na vykonanie exekúcie podaný do 3 mesiacov odo dňa, keď sa exekučné konanie mohlo začať, tzn. do 3 mesiacov od vykonateľnosti rozhodnutia súdu. O tieto výnimky vo veci sťažovateľov nešlo, no aj táto zákonná formulácia vedie k záveru, že podstatným momentom je podanie návrhu na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej premlčacej dobe.

19. K rovnakému názoru dospela i odborná literatúra (bližšie k tomu OVEČKOVÁ, O. Premlčanie v obchodnom práve. Bratislava : Wolters Kluwer, 2015. s. 257.), keď uvádza, že maximálne obmedzenie premlčacej doby desiatimi rokmi má vplyv na začatie konania o výkon rozhodnutia, ktorým bolo právo priznané, a to tak, že je rámcom aj pre začatie konania pre výkon rozhodnutia, ktorým bolo právo priznané. Veriteľ je pri svojom návrhu na výkon rozhodnutia limitovaný desaťročným obmedzením premlčacej doby. Ak veriteľ navrhne výkon rozhodnutia súdu, ktorým bolo právo právoplatne priznané, až po tejto desaťročnej lehote, dlžník je v pozícii, keď môže namietať premlčanie. V dôsledku účinne vznesenej námietky premlčania nebude možné súdne rozhodnutie, ktoré ukladá dlžníkovi plniť, vykonať.

20. Vo veci sťažovateľov vyšší súdny úradník, ako aj sudca v napadnutom uznesení sa zhodli na tom, že absolútna premlčacia doba uplynula počas vedenia zastavenej (starej) exekúcie. Premlčacia doba začala plynúť 30. októbra 2009, keď sa stala splatnou pohľadávka oprávneného voči dlžníkovi z úverovej zmluvy v celom rozsahu, a uplynula 30. októbra 2019. V rámci tohto obdobia bola pohľadávka oprávneného uplatnená nielen žalobou na súde, ale následne bol v uvedenej dobe pre vymoženie judikovanej pohľadávky podaný i návrh na vykonanie exekúcie. V dôsledku toho konštatovali, že uplynutie premlčacej doby nespôsobilo dôvodnosť vznesenia námietky premlčania počas prebiehajúceho exekučného konania, keďže na prebiehajúci nútený výkon súdneho rozhodnutia už uplynutie premlčacej doby nemalo vplyv. Tento záver opreli práve o § 408 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorý výslovne umožňuje nútený výkon súdom priznaného obchodnoprávneho nároku aj po uplynutí 10-ročnej premlčacej doby uvedenej v § 408 ods. 1 Obchodného zákonníka.

21. Sťažovatelia tvrdia, že opätovný návrh na vykonanie exekúcie bol podaný po uplynutí 10-ročnej premlčacej doby a že na ich situáciu nebolo potrebné aplikovať ZoUNEK. Vo svojej argumentácii celkom zjavne poukazujú na vákuum, ktoré vzniklo medzi uplynutím 10-ročnej premlčacej doby počas prebiehajúceho exekučného konania (30. októbra 2019), zastavením starej exekúcie (4. augusta 2020) a podaním opätovného návrhu na vykonanie exekúcie (18. júna 2021). Stará exekúcia sa zastavila *ex lege*, pričom túto skutočnosť deklaroval súdny exekútor formou vydania upovedomenia o zastavení starej exekúcie z 26. júna 2020. Doručením upovedomenia o zastavení starej exekúcie súdu (4. augusta 2020) sa exekučné konanie skončilo (§ 8 ods. 1 ZoUNEK). Zákon o ukončení niektorých exekučných konaní výslovne upravuje možnosť oprávneného po zastavení starej exekúcie podať opätovný návrh na vykonanie exekúcie, pričom v § 9 ods. 2 ZoUNEK upravuje výnimku práve pre prípady, ak by po ukončení exekučného konania už uplynuli premlčacie doby pre vymoženie nároku. V zmysle tohto ustanovenia sa pohľadávka vymáhaná v starej exekúcii po ukončení exekučného konania podľa tohto zákona nepremlčí skôr, ako uplynie jeden rok; to platí rovnako, ak osobitný predpis umožňuje nariadiť výkon rozhodnutia do určitej doby. V zásade teda platí, že oprávnený v začatom konaní riadne pokračuje aj vtedy, ak podá opätovný návrh na vykonanie exekúcie do jedeného roka po ukončení exekučného konania. Aj podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu má jednoročné obdobie po ukončení exekučného konania z hľadiska možnosti dlžníka namietať premlčanie (resp. možnosti nariadiť výkon rozhodnutia) rovnaké účinky, ako keby počas tohto obdobia riadne prebiehalo exekučné konanie.

22. S ohľadom na uvedené obстоjí záver okresného súdu o aplikácii zákona o ukončení niektorých exekučných konaní, ktorý je *lex specialis* vo vzťahu k Obchodnému zákonníku a ktorý v § 9 ods. 2 ZoUNEK pre všetky premlčacie doby (či už podľa Občianskeho, alebo Obchodného zákonníka, či iných právnych predpisov) zaviedol právne záväzné pravidlo, podľa ktorého sa pohľadávka vymáhaná v starej exekúcii po ukončení exekučného konania nepremlčí skôr, ako uplynie jeden rok. Takto potom i záver o tom, že v danom prípade nebola námietka premlčania vznesená dôvodne, ak oprávnený uplatnil svoj nárok na vymáhanie pohľadávky priznanej mu exekučným titulom v ročnej lehote od ukončenia starej exekúcie, má oporu v relevantnej právnej úprave a nie je záverom svojvoľným.

23. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že nesporné pochybenie okresného súdu v časti odôvodnenia napadnutého uznesenia, vo vzťahu ku ktorému ústavný súd uviedol svoje výhrady (bod 16 odôvodnenia tohto uznesenia), neznamena jeho vecnú nesprávnosť. Medzi napadnutým

uznesením okresného súdu a namietanými právami nebola zistená súvislosť ústavnoprávnej relevancie, ktorá by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie dôvodne umožňovala pripustiť možnosť porušenia označených práv sťažovateľov. Prípadné zrušenie napadnutého rozhodnutia z dôvodu čiastočne nepriliehavého odôvodnenia (inak vecne správneho výroku) by totiž iný výsledok v exekučnej veci sťažovateľom nepriniesol. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že rozhodnutie sa zásadne nezrušuje preto, aby sa formálne zopakoval proces a odstránili formálne vady, ak výsledok konania nemôže priniesť pre sťažovateľov priaznivejšie rozhodnutie (III. ÚS 246/2018, III. ÚS 152/2019).

24. V súvislosti s nedoručením vyjadrenia oprávneného k návrhu na zastavenie exekúcie sťažovateľom ústavný súd uvádza, že princíp kontradiktórnosti konania v kontexte exekučného konania nemožno chápať ako princíp absolútny. O tom svedčí aj charakter exekučného konania, ktoré nemožno *a priori* chápať ako konanie sporové. Exekučné konanie je osobitným druhom civilného konania, v ktorom všeobecný súd už nerozhoduje o sporných nárokoch účastníkov, ale v rámci svojich rozhodovacích právomocí len posudzuje splnenie podmienok na nútený výkon exekučného titulu. Zásada kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní sú v exekučnom konaní značne oslabené, a to osobitne ak exekučný súd nevykonáva žiadne dôkazy a nezisťuje žiadne nové skutočnosti (m. m. I. ÚS 284/2016).

25. Okresný súd preto nekonal svojvoľne ani nezákonne, ale vychádzal z charakteru exekučného konania a s prihliadnutím na relevantnú právnu úpravu obsiahnutú v Exekučnom poriadku (§ 200 a § 61k ods. 5 Exekučného poriadku), tak ako na to sám poukázal (bod 34 napadnutého uznesenia). Ústavný súd nemôže opomenúť ani skutočnosť, že sťažovatelia mali možnosť zaujať stanovisko k obsahu vyjadrenia oprávneného v rámci sťažnosti nasmerovanej proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, z čoho vyplýva, že zásada kontradiktórnosti bola dodržaná v konaní ako celku, čo postačuje pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu i napadnutého uznesenia.

26. Na podklade uvedeného, berúc do úvahy charakter exekučného konania, ako aj zákonnú právnu úpravu obsiahnutú v príslušných ustanoveniach Exekučného poriadku, ústavný súd dospel k záveru, že postup okresného súdu možno považovať za ústavne akceptovateľný. Argumentácia sťažovateľov o porušení princípu kontradiktórnosti a rovnosti zbraní je preto nedôvodná.

27. Vychádzajúc zo skutočností odôvodňujúcich záver o ústavnej akceptovateľnosti napadnutého uznesenia, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

28. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 7. mája 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu